

Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika i njegove normativne i istoznačne uputnice

Artur R. Bagdasarov¹

U radu se opisuje jednojezični Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika (VRH) iz 2015. godine koji je izrađen na deskriptivno-preskriptivnim načelima. VRH je opsežan i značajan priručnik o suvremenom hrvatskom književnom (standardnom) jeziku. Osnovna je pozornost u radu posvećena leksikografskoj raščlambi normativnih i istoznačnih uputnica. Veliki i umnogo iscrpan opseg bogate rječničke građe određuje njegovu vrijednost, ali i pojedine nedostatke: nepreciznost kriterija izdvajanja normativnih riječi i istoznačnica, mješavinu sinkronijskoga i dijakronijskoga presjeka u opisivanju normativnosti i istoznačnosti. Izražena je potreba i za sastavljanje normativnoga, preskriptivnoga hrvatskoga rječnika s jasnim i preciznim kriterijima njegove standardnosti.

Ključne riječi: objasnidbeni rječnik, normativnost, natuknica, normativne uputnice, istoznačne uputnice.

1. Uvod

Jezik je društvena pojava i komunikacija u društvu nemoguća je bez jezične norme koja se iskazuje na svim razinama jezične strukture: fonetičkoj, leksičkoj, gramatičkoj. Norma obuhvaća sve aspekte ljudske djelatnosti jer regulira uzajamne odnose i međusobnu povezanost ljudi u društvu. Opis je norma jezika predstavljena u rječnicima i udžbenicima koji uključuju većinom činjenice kodificirane norme. U jeziku postoji opisna (deskriptivna) i propisivačka (preskriptivna) norma. Deskriptivna je norma statična u usporedbi s preskriptivnom. I jedna i druga norma često

¹ Prof. dr. sc. Artur Rafaelovič Bagdasarov, Losinoostrovskaja 24, 107150 Moskva, Ruska Federacija. E-pošta: a_bagdasarov@mail.ru.

je predstavljena u općim rječnicima. Jezikoslovni se rječnici prema cilju i načinu leksikografskoga opisa dijele na nekoliko vrsta. Posebno mjesto zauzima objasnidbeni rječnik koji služi za objasnidbu (tumačenje) značenja riječi i ilustraciju njihove porabe u govoru. Objasnidbeni rječnici dijele se na opisne (deskriptivne) rječnike i propisivačke (preskriptivne ili normativne) rječnike. Naravno da može postojati i preskriptivno-deskriptivni (ili deskriptivno-preskriptivni) rječnik, primjerice *Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika* iz 2015. god. koji je sastavljen na deskriptivnim načelima, ali u njemu su prisutna i počela preskriptivnosti.

2. Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika (VRH)

Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika objasnidbeni je jednojezičnik. Sastavljen je većinom na bogatoj Anićevoj leksikografskoj građi s dodatkom drugih priručnika, uključujući računalni jezični korpus *Hrvatske jezične riznice* IHJJ-a. Svojim ustrojem i obradbom natuknica naliči prethodnim opisnim rječnicima, poglavito *Hrvatskomu enciklopedijskomu rječniku* iz 2002. – 2004. godine i Anićevoj *Velikom rječniku hrvatskoga jezika* iz 2004. godine.

VRH pripada općemu objasnidbenomu deskriptivnomu rječniku s počelima preskriptivnosti. On obuhvaća više od 120 000 natuknica i podnatuknica. Obično iza takvih opsežnih i značajnih priručnika u svijetu stoji Institut za jezik ili Akademija, a u našem slučaju izdavačko poduzeće “Školska knjiga” u Zagrebu. Osim porabe standardnih natuknica u njemu je široko predstavljena izražajna cjelokupnost različitih idioma, uključujući frazeologiju i etimologiju pojedinih riječi. Uz tumačenja i primjera porabe, VRH uključuje bogatu građu jezikoslovne informacije. On je općeprihvaćen izvor podataka o pravopisanju i pravogovorenju riječi uz navođenje alternativnih inačica. Budući da konkretno značenje često ovisi o surječju (kontekstu), navodi se rječoporaba (poraba riječi) u pojedinim surječima (kontekstima). Osim opisivanja osnovnih značenja, u VRH-u su dosljedno protumačena prenesena značenja riječi, a također i ustaljeni skupovi riječi i frazeološki izrazi.

Osnovna je jedinica VRH-a rječnički članak koji se sastoji od nekoliko opisnih rječničkih zona. U općim crtama, svaka zona u rječniku sadrži posebnu rječničku obavijest. Prva zona je tzv. natuknička zona ili leksički ulaz rječničkoga članka (vokabula ili lema). Nakon natukničke zone ili leksičkoga ulaza navodi se zona gramatičke obavijesti i stilskih odrednica. Dalje ide značenjska zona koja se dijeli na nekoliko podzona: broj značenja; dodatne gramatičke ili stilske odrednice; zona tumačenja; zona za primjere

(ilustracije); nijansna zona različitih značenja; frazeološka zona i etimološka zona (v. podrobnije: VRH, 2015, Uvodni članak *Rječniku*, IX–XXIII).

3. Normativne uputnice u VRH-u

O normativnosti se u VRH-u navodi: “U VRH-u se vodi računa o standardnom jeziku i normativnoj uporabi, ali se ne želi određivati što nije dobro upotrebljavati, tj. korisnika poučavati da neke riječi koje su česte u uporabi nisu dobre u standardnom jeziku, kako obično nalazimo u nekim jezičnim priručnicima, već se donosi sve ono što je izražajni potencijal hrvatske zajednice uz sustavno naznačivanje funkcionalnih razina, upućivanja na standardni oblik ili navođenje sinonimije.” (str. X) U *Uvodu Rječnika* normativnost i istoznačnost naznačuje se uputnicama u vidu grafičkih oznaka: →, ⇒ i =. Oznaka u vidu strjelice (→) upućuje porabnika na istoznačnu, preporučenu ili učestaliju natuknicu uz koju je obradba, strjelica (⇒) uvodi pojedinačnu istoznačnicu (ili istoznačni niz), a znak jednako (=) prikazuje istoznačno značenje ili ravnopravne inačice. Navest ćemo nekoliko savjetničkih natuknica iz VRH-a: ambasador → veleposlanik (str. 22); armija 1. VOJIN a. → vojska (44); artiljerija → topništvo (45); august → kolovoz (51); biber RAZG → papar (79); bure RAZG → bačva (120); delfin → dupin (174); front → fronta; 2. → bojište (311); hartija KNJIŠ → papir (380); 1. hljeb 1. → kruh (396); jagnje KNJIŠ → janje (501); januar → siječanj (503); kašika REG, RAZG → žlica (539); makaze REG, RAZG → škare (695); oficir 2. → časnik (939); penzija RAZG → mirovina (1037); pop 3. RAZG → svećenik (1109); paradajz BOT, RAZG → rajčica (1019); posjetilac → posjetitelj (1118); ruksak RAZG → naprtnjača (1354); sekretar 1. → tajnik (1384); sprat RAZG → kat (1454); talas → val (1538); uhapsiti RAZG → uhititi (1605); uslov RAZG → uvjet (1636).

Navedene natuknice upućuju porabnika *Rječnika* na preporučene, normativno prihvatljive riječi. VRH se često podudara u primjeni uputnica sa *Školskim rječnikom* IHJJ-a iz 2012., a *Školski rječnik* pak metodi opisa normativnih preporuka u *Hrvatskom jezičnom savjetniku* IHJJ-a iz 1999. godine. Međutim, ako tijekom 30 godina samostalnoga razvoja hrvatskoga standardnoga jezika, nakon obrazovanja samostalne hrvatske države, ponavljamo jedne te iste normativne uputnice, onda preporuke porabnik ne čita ili ga i dalje treba poučavati da navedene natuknice većinom ne pripadaju standardnom hrvatskomu jeziku. U objasnidbenom rječniku obično nema mjesta za preporuke koju je riječ bolje rabiti jer to više odgovara jezičnim savjetnicima. Jezični savjetnik je podloga za traženje i izradbu normativnih rješenja u pojedinim prijepornim pitanjima govorne kulture i budućih normativnih priručnika, a u deskriptivnom, poglavito normativnom rječniku

trebale bi biti već kodificirane leksičke jedinice, bez prosudbe ili preporuke “nepoželjnica” u odnosu na “poželjnice”. Normativni priručnik propisuje normu, a jezični savjetnik ju preporučuje. Stoga bi jezični savjetnik ili sastavnice razgovornoga rječnika trebali biti odvojeni od objasnidbenih, poglavito normativnih priručnika (Bagdasarov, 2015, 151). Inačice naravno moraju postojati u deskriptivnom rječniku sa stilskim odrednicama, ali ih ne treba uspoređivati s riječima koje su svojim glavninom već izišle iz standardnoga jezika. One pak mogu postojati kao zasebne leksičke jedinice, ali metoda stalne usporedbe hrvatskoga s “hrvatskosrpskim / srpskohrvatskim” mora biti preispitana. Osim toga, metoda jezičnih savjeta što je normativno “prihvatljivo”, a što je “neprihvatljivo”, što je “dobro”, a što je “loše” više pripada kulturi govorenja. Kulturom govorenja bavi se škola, općila (mediji), fakulteti, postaje npr. radiotelevizijski obrazovni program “Govorimo hrvatski” ili nastavni predmet Osnove hrvatske jezične kulture na Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu. VRH pripada suvremenom hrvatskomu rječniku standardnoga jezika i na korici rječnika čitamo *Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika*, tj. ipak normativnoga rječnika.

Natuknica *armija*, primjerice, u prvom značenju uz pomoć uputnice (→) usmjeruje porabnika *Rječnika* prema natuknici *vojska*, a *vojska* uz pomoć oznake (⇒) upućuje na natuknicu *armija*. Nije jasno što pak normativno preporučuje porabniku *Rječnik*, *armiju* ili *vojsku* i u kojim su one odnosima? Riječ *armija* ne pripada suvremenom standardnom hrvatskomu jeziku i ne možemo ju smatrati istoznačnicom riječi *vojska*. Riječ *armija* stilski se katkada rabi u ustaljenoj svezi riječi *srpska armija* ili *ruska armija*, a također i u povijesnom nazivu *Jugoslavenska narodna armija*. Riječi *armija* i *vojska* nisu istoznačnice i ne pripadaju istomu idiomu pa vjerojatno nema smisla navoditi ih u jednom rječničkom članku.

U VRH-u nalazimo natuknicu *pop* u značenju: “1. CRKV pravoslavni i grkokatolički svećenik; 2. POV katolički svećenik koji se u bogoslužju služio knjigama na glagoljici <...>; 3. RAZG → svećenik <...>” (str. 1109). Ponajprije treba reći da u pravoslavlju, barem u suvremenom ruskom i srpskom jeziku riječ *pop* (grč. *πάπας* - ‘otac’) ima često pejorativno značenje. U Rusiji, primjerice, do određenoga povijesnoga razdoblja, ruska riječ *pop* (mn. *popy*) rabila se je u uobičajnom, neutralnom značenju. U starim ruskim knjigama susrećemo: *pop*, *protopop* (mn. *popy*, *protopopy*) bez izražajne, osjetljive obilježenosti. S vremenom je riječ *pop* dobila stilski obilježeno značenje. Danas u ruskom jeziku riječ *pop* ima nepošteno, posprdno, čak grubo, uvredljivo suznačenje u odnosu na svećenika. Za svećenika u Rusiji se rabe riječi: *svećenik*, *jerej*, *otac*, *baćuška* s dodatkom imena (rus. otac Ilarion, baćuška Vadim i sl.). Zanimljivo je da u *Rječniku*

hrvatskoga žargona T. Sabljaka riječ *bačuška* znači - “Rus; ruski vojnik; (pogr.) okupator (Sabljak, 2001, 13). Za razliku od pravoslavaca riječ *pop* je časna i uobičajena riječ za svećenika u grkokatolika kao nekoć u južnim hrvatskim krajevima u glagoljaškoj tradiciji. Grkokatolici ju neutralno rabe u kolokvijalnom razgovoru. Jeronim Šetka u crkvenom nazivoslovnom rječniku navodi da je riječ *pop* potvrđena od 13. st. i u starije doba se je rabila za svakoga svećenika bilo koje vjere (Šetka, 1976, 219). Katolici svoje svećenike oslovljavaju s *velečasni*, a biskupe s *oče biskupe, padre i don* u Dalmaciji. Natuknicu *pop* ne možemo u suvremenom jeziku zamijeniti riječju *svećenik* jer značenjski pa i stilski nije potpuno podudarna riječi *svećenik*, uz napomenu kakvu obilježnost ima ta riječ u grkokatolika.

Uzgred budi rečeno da je VRH odabrao za normu crkveni naziv *sinod* u muškom rodu: “sinod im m [...] 1. KRŠĆ okupljanje dostojanstvenika radi donošenja odluke o važnim crkvenim pitanjima [biskupski sinod; Zagrebački sinod obrati se na samoga kralja Maksimilijana II. s molbom da kazni toga heretika.]; 2. a. PRAVOSL administrativno arhijerejsko vijeće koje upravlja autokefalnom crkvom [Sveti arhijerejski sinod]; b. KAT sastanak svećenika jedne biskupije na kojem se vijeća o stvarima crkve, o pitanjima vjere i ćudoređa [zaključci sinoda; To će pitanje biti otvoreno i na sinodu.]” (str. 1401). Na osnovi čega je VRH spojio dva naziva u jedan u korist imenice muškoga roda *sinod* nije jasno jer se u drugim normativnim rječnicima i vjerskim priručnicima riječ *sinod* u muškom rodu i riječ *sinoda* u ženskom rodu razlikuju. (Bagdasarov, 2019).

4. Istoznačne uputnice u VRH-u

Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika istoznačnost (sinonimiju) predstavlja vrlo široko, a katkada joj pojedine natuknice međusobno i ne pripadaju. Navest ćemo nekoliko istoznačnica: odora 1. ⇒ uniforma (str. 930); putovnica ⇒ pasoš (1254); vojarna ⇒ kasarna (1696); zapovjednik ⇒ komandant, komandir (1737). Razvidno je da su korišteni primjeri iz jezika prijelaznoga razdoblja 1990-ih godina, kada hrvatska norma u pojedinim riječima još nije bila ustaljena. Navedeni vojni nazivi (*uniforma, kasarna, komandant*) pripadaju razdoblju JNA, vojsci socijalističke Jugoslavije. U razgovornom jeziku katkada se mogu čuti riječi: *uniforma, pasoš, kasarna, komandant*, ali u pisanom suvremenom hrvatskom standardnom jeziku imamo samo: *odora, putovnica, vojarna, zapovjednik*. Ne možemo, primjerice, ako rabimo standard umjesto rečenice “Hrvatska vojska vratila se u Varaždin, u vojarnu u Optujskoj ulici...” (<https://vijesti.hrt.hr/478958/svecanost-otvaranja-vojarne-7-gardijske-brigade-puma-u-varazdinu>) napisati “Hrvatska armija vratila se u Varaždin, u kasarnu u Optujskoj ulici...”.

Natuknica *kasarna* kao i *armija* nisu istoznačne *vojarni* i *vojsci* jer postoje izvan norme hrvatskoga standardnoga jezika. Navedene istoznačnice nisu međusobno zamjenjive. Uzgred budi rečeno da u *Rječniku* susrećemo inačice *veče* = *večer* (str. 1667), ali u standardnom hrvatskom jeziku danas imamo samo *večer*. Anićev *Rječnik hrvatskoga jezika* iz 1998. godine zaista ima “večer ž (veče sr)” (Anić 1998, 1289), ali u Šonjinu *Rječniku hrvatskoga jezika* (RHJ) iz 2000. godine kao i u mnogim drugim priručnicima prednost se daje natuknici *večer* (“veče > večer”) (RHJ, 2000, 1343). Natuknica *veče* nije istoznačna, niti istovrijedna inačica *večeri* u standardnom jeziku. Isto se odnosi i na inačice “sazvučje = suzvučje” (str. 1379). U Anićevu rječniku piše “sazvučje sr razg. jez. knjiž., suzvučje” (1040). Istoznačnost i istovrijednost se ostvaruje u istom jeziku, a natuknice *veče* ili *sazvučje* ne pripadaju hrvatskomu standardnomu jeziku. Posrijedi je nedopustivo velik broj nestandardnih riječi koje pripadaju razgovornomu jeziku staroga naraštaja bivše višejezične države, a ima i onih koje su danas mladima nepoznate. Treba li porabnik stalno prelistavati *Rječnik* da bi našao u njem leksičku normu hrvatskoga standardnoga jezika? Katkada VRH u opisu ili raščlambi značenja pojedinih natuknica rabi razmjerno stari leksik iz prethodnih rječnika. Primjerice, uz natuknicu *satnija* nalazimo: “VOJIN vojna jedinica koja se sastoji od triju vodova...” (1376). Međutim, u suvremenom vojnom podjeziku hrvatskoga standardnoga jezika rabi se danas nazivoslovna ustaljena sveza *vojna postrojba* za organizacijsku cjelinu u različitim granama, rodovima i službama oružanih snaga. U nazivoslovnoj međusobnoj porabi ili usporedbi različitih naziva treba uvijek imati na umu da jedan znak u istom, sličnom ili drugom jeziku mora što potpunije značenjski, stilski... i u istom povijesnom presjeku odgovarati drugomu znaku.

U VRH-u natuknica *blagdan* odnosi se samo na vjersku svetkovinu: «blagdan <...> dan posvećen kojemu važnom vjerskom događaju [katolički blagdan].» (str. 90) U mnogim drugim priručnicima i općilima (medijima) *blagdan* se odnosi i na svjetovni dan, pogotovu u ustaljenoj svezi riječi – *državni blagdan*. U jezičnom savjetniku iz 2014. godine čitamo da riječ *blagdan* također može biti i vjerski i svjetovni dan: «Danas riječ blagdan označava dan određen za obilježavanje ili slavljenje kojega događaja, uspomenu na koju osobu. Može biti svjetovni ili vjerski, a u oba značenja državni, službeni.» (Ham i dr., 2014, 22). Navest ćemo jedan primjer: “Predsjednik Vlade smatra da bi se ovakvim novim kalendarom obilježavanja *blagdana* stvorio bitan trokut, kojeg čine 30. svibnja, Dan državnosti, 5. kolovoza, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, i 18. studenoga, Dan sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dan sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje.” (<https://vlada.gov>).

hr/vijesti/novim-kalendarom-blagdana-pozicioniramo-kljucne-datume-ko-ji-su-obiljezili-nastanak-moderne-hrvatske-drzave/27956, 10. listopada 2019.).

Uz natuknice u rječničkom članku možemo naći preširoki niz istoznačnih i blisko značnih stilskih odrednica koje su označene kao istoznačnice. U rječnički članak ušle su ne samo istoznačnice negoli i slične riječi prema svojem značenju. Navest ćemo još nekoliko istoznačnica u VRH-u: baba RAZG ⇒ 1. baka (str. 2), starica (57); bojna ⇒ bataljun (100); cica RAZG, REG ⇒ dojka, sisa (126); čovjek ⇒ čeljade, duša, (3), glava (3), individua, insan, ličnost (3), pojedinac (152); krajišnik 2. POV <...> ⇒ graničar (612); magarac ⇒ kenjac, magare (2), njakalo, osal, osao, tovar (3) (689); natječaj 1. ⇒ konkurs (1) (825); vojska ⇒ armija (1 a), militarija, vojnica (1696).

Pojedine navedene riječi ne pripadaju istomu sinkronijskomu presjeku pa i stilski se razlikuju. U suvremenom rječniku neutralne natuknice ne valja međusobno usklađivati sa zastarjelicama, povijesnim ili pokrajinskim riječima jer nisu potpuno međusobno ravnopravne i zamjenjive pa i često pripadaju različitim idiomima. Branka Tafra u knjizi *Od riječi do rječnika* u svezi s tim piše: “Rezimirajući sve dosad rečeno, zaključujemo da su sinonimi riječi koje imaju isto denotativno značenje, koje su zamjenjive u svim ili gotovo svim kontekstima... Preduvjet je da te riječi pripadaju istomu jeziku” i “Da bi leksičke jedinice bile sinonimi, antonimi ili paronimi, moraju najprije ispuniti neke uvjete. Moraju pripadati istomu idiomu u sinkronijskom presjeku, dakle, u istraživanju leksičkih odnosa u suvremenom standardnom jeziku ne uzimaju se u obzir arhaizmi ni riječi iz dijalekata (nisu sinonimi iže i koji, šugaman i ručnik...” (Tafra, 2005, 224–225, 235). Ne smijemo zaboravljati da rječnik sinonima (antonima, paronima i sl.) i obradba sinonima u jednojezičniku nije jedno te isto.

3. Zaključak

Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika opsežan je i značajan priručnik o suvremenom hrvatskom jeziku. U svojoj osnovi nastavlja domaće tradicije opisnih (deskriptivnih) rječnika hrvatskoga jezika. Njegova je osnovna zadaća navesti potpune značajke riječi: njezin način pisanja, govorenja, inačica, promjene riječi (fleksije), značenja, podrijetla i stilskoga funkcioniranja. U *Rječniku* je predstavljena također bogata ilustrativna građa i frazeološka baština koja dopušta prikazati izražajne i slikovite mogućnosti hrvatskoga jezika. Takva smjernica u *Rječniku* određuje njegovu vrijednost (veliki opseg rječničke građe), ali i nedostatke (poteškoće u leksikografskom predstavljanju pri opisivanju rječničke građe, nepreciznost kriterija izdvajanja normativnih riječi i istoznačnica, mješavinu

sinkronijskoga i dijakronijskoga presjeka u opisivanju normativnosti i istoznačnosti). Zagana (problem) obradbe normativnih i istoznačnih uputnica u objasnidbenim jednojezičnicima ostaje otvorena. Već je odavno došlo vrijeme za izradbu i stvaranje normativnoga (preskriptivnoga) hrvatskoga rječnika s jasnim i preciznim kriterijima njegove standardnosti. U budućim objasnidbenim jednojezičnicima treba opisivati suvremeni hrvatski standardni jezik polazeći od suvremenoga stanja njegova normativnoga razvoja i uz pomoć pravila i zakonitosti vlastitoga jezika.

Literatura:

- Anić, Vladimir (1998). Rječnik hrvatskoga jezika, 3. proš. izd. Zagreb: Novi Liber.
- Bagdasarov, Artur (2015). O Školskom rječniku s normativne strane. *Filologija*, 65, 149.-156.
- Bagdasarov, Artur (2020). Sinod i sinoda?, *Jezik*, 67(2-3), 109-111.
- Ham, Sanda - Mikota, Jadranka - Baraban, Borko – Orlić, Alen (2014). *Hrvatski jezični savjeti*. Zagreb: Školska knjiga.
- (ur.) Jojić, Ljiljana i Matasović, Ranko (2002-2004). *Hrvatski enciklopedijski rječnik*. Zagreb: Novi Liber.
- (ur.) Šonje, Jure (2000). *Rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža i Školska knjiga.
- Sabljak, Tomislav (2001). *Rječnik hrvatskoga žargona*. Zagreb: VBZ.
- Šetka, Jeronim (1976). *Hrvatska kršćanska terminologija, II. izmijenjeno, popravljeno i upotpunjeno izdanje, reprint*. Split: "Marija".
- Tafra, Branka (2005). *Od riječi do rječnika*. Zagreb: Školska knjiga.
- (ur.) Jojić, Ljiljana (2015). *Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika*. Zagreb: Školska knjiga.

Large dictionary of the Croatian standard language and its normative and synonymous instructions

Summary

The paper describes the monolingual Great Dictionary of the Croatian Standard Language (VRH) from 2015, which was developed on descriptive-prescriptive principles. VRH is an extensive and significant handbook on contemporary Croatian literary (standard) language. The main attention in the paper is paid to the lexicographic analysis of normative and synonymous references. The large and very exhaustive range of rich vocabulary determines its value, but also certain shortcomings: inaccuracy of criteria for distinguishing normative words and synonyms, a mixture of synchronic and diachronic intersection in describing normativity and synonymy. The need for compiling a normative, prescriptive Croatian dictionary with clear and precise criteria of its standardity was also expressed.

Keywords: explanatory dictionary, normativity, entry, normative references, synonymous references.

